

си лишенъ отъ своя интелектъ; да си лишенъ отъ вкусъ, значи да си лишенъ отъ любовъ и т. н. — такива нѣща можемъ изброи доста. Всѣко наше сътивно съотвѣтствува на една велика божествена добродѣтель, и всѣки отъ насъ трѣбва да наблюдава да-ли чувствата му сж въ хармония съ неговото сърце, да-ли сж въ свръзка съ истината. Ако погледнемъ на този свѣтъ, той е облѣкло на истината; видимиятъ свѣтъ е изразъ на истината; въ всѣки листъ, камъче, изворъ, скала има велики уроци; вжтрѣ сж скрити велики знания. О, какви истини може природата да ни разкрие! Вземаме едно камъче, потъркаляме го и го захвърляме — казваме, че то нищо не струва. Не сме разбрали смисъла на това камъче. Или вземаме едно цвѣте, поокжсаме листата му и го захвърляме — нищо не струва; не сме разбрали смисъла на това цвѣте. Да дойдемъ сега на нашия слухъ; чуемъ думата „любовъ“ — тя е едно цвѣте. Разбрали ли сме смисъла на тази дума — какво тя значи? Не. „Що е“, — се питаме; — „нищо“, и захвърляме го. Чуемъ думата „истина“ и казваме: „то е празна дума“. Кое е, тогава, най-важно за насъ? „Човѣкъ да си похапне и, слѣдъ като си похапне, да си пийне една чашка винце“, казватъ нѣкои. Що се отнася до задоволяване на вкуса, то е вѣрно; но всичко не се заключава въ яденето. Наистина, човѣкъ трѣбва да се храни, но по този законъ за петѣтъ таланта трѣбва да се храни съ петъ вида храна — всѣко чувство трѣбва да се храни съ своята съотвѣтна храна; не го ли хранимъ така, то се атрофира.

Виждате, че християнството е една наука; то не е за забавление. И знаете ли каква наука е